

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Líst 33.

V četrtek 18. velikiga serpana 1853.

Tečaj VI.

Maksimilian Celjanski.

Ganila Tvoja prošnja, o Danica!
Je serca družbice še nepoznane,
Pa vender z cele duše Tebi vdane,
Ki toljkokrat si njena tolažnica.

Zamurčiku zvedriti solzne lica,
Skeleče ohladiti robstva rane,
Peržgat' luč svete vere še neznanu, —
Zeli tovarš in družbe tovaršica.

Zamurčika ima Ljubljana mila
Kerstivši njega: Stanislav Ljubljanski;
In brata bratu družba bo kupila.

Ki v blagoslov ba družbi Ursulanski,
De bo nar Vikšiga ji roka mila, —
Najzove se: „Maksimiljan Celjanski“.
D. s. U.

Poslednja pridiga gospod L. Jerana pri svetim Petru.

Efeta! odpri se! Mark. 7.

Bog, Oče neizmerniga usmiljenja, je napravil veliko večerjo v svojim kraljestvu, h kateri niso povabljeni le samo prebivalci te fare ali te dežele: povabljeni so k nji prebivalci vesoljne zemlje od solnčnega izhoda do zahoda. Neizrečeno je ta večerja lepa in častiljiva, pri kateri je sam Bog lišni oče in angeli Božji gostam strežejo. K ti večerji narode vabiti, je poslal Bog svoje hlapec, duhovne na vse štiri vetrove, de naj ljudstva pridejo, ker je večerja perpravljena. Kakor so se na Jezusove besede: *Efeta, odpri se!* ušesa gluhomutastimu odperle in jezik razvezal: tako se tudi v duhovnim pomenu godi po mašnikih, Jezusovih služabnikih. Mnogoteri grešnik je že na robu obupanja in pekla se pod njim odpera, ker nauka od pokore noče slišati: zasliši pa v cerkvi ali pri kaki drugi perložnosti zveličavne mašnikove besede: Efeta, odpri se tvoje serce k pokori, in gréšnik se spreoberne. Jezik pri nekterim je zavezan za vsako pošteno in sramozljivo besedo, le kletvinja in nesnaga se vali, kakor črni dim iz peklenškiga dimnika, iz njegovih ust: nameri se pa, de skorej persiljen zasliši kak zveličavin nauk duhovna, rekoč: Efeta, odpri se serce in jezik k dobrinu in zapri se hudimu, in človeka začne peči in spreoberne se. In spreobernjenimu duhoven z močjo svojiga Efeta (odveze) odpre vnohve vse studence milosti Božje in ga čene Bogu nazaj v naročje, iz kteriga ga je bil greh

iztergal. Ravno tako hlapec Božji celim narodam z močjo Jezusoviga Efeta! odpre nebeske vrata, ker jih z oznanovanjem sv. evangelija perpelje k spoznanju resnice. Ker vam se nobenkrate nisim posebej od teh služabnikov Gospodovih govoril, se mi zdi, de me dolžnost veže, dans nekoliko malo od njih visokosti in od spoštovanja spregovoriti, kteriga so verni svojim duhornam dolžni, ne zavoljo njih samih, ampak zavoljo Boga, kteriga namestniki so in kateri jih je postavil. Dans bom od te dolžnosti, desiravno težko, vender nekoliko ložej govoril, ker ne bo nobeden imel zakaj misliti, de zavoljo sebe govorim.

Sr. Krizostom spricuje, de masniki nimajo le kar samo nad kratji prednosti, ampak tudi prednost pred angeli, ker imajo od Boga zročeno oblast grehe odpusati, njih tron je v nebesih. Oblast imajo nad telesam in nad kerrijo Kristusovo. Podobni so čebelar, ker živé čisto, kakor one, ker jed rečniga življenja delé, in zelo postare imajo (so sodniki in kaznovarci v duhornih rečeh). Kakošno obnašanje pa de so verni dolžni duhovnam zavoljo te prednosti, nam kažejo zlasti naslednje zapovedi, ki jih sam Bog zaterduje ljudem rekoč: „Boj se Gospoda iz cele svoje duše in v časti imej njegore masnike. Ljubi njega, ki te je vstvaril, in nikar njegovih masnikov ne zapusti. Casti Boga iz cele svoje duše in spoštuj masnike. Dajaj jim, kakor ti je zaporedano, njih delez odperrine in darov očiseranja.“ Eccl. 7. 31. „Va stolu Mozesorim sede pismouki. . . torej storite in spolujte vse, kar vam reko.“ Mat. 23. 2. Sr. Ciprian k temu perstavi: *Zdaj se ne pravi rec: na Mozesorim stolu, ampak: na Kristusorim stolu sede masniki, ki so njegov nauk prejeli. . . . Ker je nam preporedano, de ne smemo svojih brator soditi, kako se bomo pa odgorarjali, ako zoper masnike hudo gororimo? To je toliko hujsi, ker je sorrašnik masnikov, sorrašnik svete Cerkve same. Sr. Krizostom pravi: „Nobena rec ni v stanu cerkve Božje tako močno razderati in lociti, kakor će se učenci učenikor, sinovi očtov in podložni svojih vikših zvesto ne derše. Ako so mogli po postavi (st. test.) umreti, kteri so očeta ali mater kleli, kaksne kazni se boš se le ti vredniga storil, ki se prederzneš listiga preklinjati, kteri je veliko bolj potrebin in boljši kakor starši!“ Tako sv. Krizostom. To je zadosti, de kristjan spozna, kakšni bi bil greh, ako bi se kdo v besedi ali v djanju zoper namestnike in pomaziljence Gospodove pregrešil.*

Ste pa zlasti dve reči, zavoljo kterih so verni dolžni svoje duheвне pastirje spoštovati. Pervie,

ker masniki ne opravljajo svoje službe sami za-se, ampak namesto Jezusa Zveličarja, so *Božji namestniki*, kakor pravi tudi sv. Pavl: „*Tako naj nas vsak ima, kakor slušabnike Kristusove in delirce skrivnost Božjih*“. Kor. 4, 1. Iz tega se vidi, de spoštovanje, kteriga kdo duhovnu skazuje, se skazuje Kristusu; in zaničevanje mašnika pa tudi Kristusa samiga zadene. Torej je *Ferdinand II.*, nemški cesar, večkrat rekel, *ako bi ga angel in duhoven srečala, bi on rperič duhovnu, potlej se le angelu spostoranje skazal*. In to po pravici, ker kakor sv. *Bernardin* pravi, *duhovska oblast preseže oblast angelsko. Angel ne more, kakor duhoven telesa Kristusorigu z nebex na altar prestariti*. To še ložej zapopadete od tod, ker *Bog sam svoje namestnike na prečudno višo spostuje* in jim toliko oblast da, de svete opravila tudi v rokah nevrednih duhovnov za verne svojo moč imajo. Sveta *masa*, kakor daritev ima p. svojo neskončno vrednost, ako bi jo tudi mašnik s smertnim greham opravljal, desiravno bi mašnik sam za se tolikrat Božji rop storil, kolikorkrat bi v smertnim grehu to visoko skrivnost obhajal. Sveti *zakramenti*, tudi iz roke nevredniga duhovna prejeti, ravno toliko moč imajo za verne, kakor iz rok vredniga ee je le prejemnik prav perpravljen in oba vse opravita, kar je k zakramentu treba, desiravno bi duhoven vselej velik greh imel, kolikorkrat bi brez gnade Božje sv. zakramente delil. To je zavoljo tega, ker je duhoven *Božje orodje*, namestnik Jezusov, in kar on dela, ne dela za se, ampak za Jezusa in namesto Jezusa. Torej nam je Gospod zapustil tehtne besede: „*Kdor vas sprejme, mene sprejme*“, Mat. 10, 40. „*Kdor vas poslusa, mene poslusa, in kdor vas zaničuje, mene zaničuje*“, Luk. 10, 16. Zakaj, „*kdor se vas dotakne, se dotakne sredice (puncice) mojiga očesa*“. 1. Kralj. 8, 7. Nikjer bolj ne boli, kakor ee se clovek v oko zbode, ze celo v sredico očesa; s to permero je tedaj Bog na znanje dal, de je nar obcutljivi razzajenje Božje, ako kdo ali v besedi ali v djanju mašniku kej zaliga stori.

Dalje je dolžnost, mašnike spoštovati in ljubiti, ker njih poklic ni noben drug, kakor za verne skerbeti, cuti in delati, de bi se vsi enkrat zvelicali: tudi bodo duhovni zavoljo vernih imeli per sodbi terd odgovor, kakor uei sv. Pavl, ker pravi: „*Poslušajte svoje sprednike in bodite jim pokorni, ker cujejo za vase duse kakor taki, ki bodo odgoror dajali, de to z veseljem delajo in ne zdihovaje; zakaj to bi za vas ne bilo dobro*“, Hebr. 13, 17. Sv. Pavl s temi besedami tistim nekaj hudiga napoveduje, zavoljo kterih duhovni morajo zdihovati, ker pravi, „*de to ne bo dobro za nje*“. Te besede imajo veliko v sebi: — ne bo dobro za take, zavoljo kterih duhovni zdihujejo, postavim nektre *pirnice*, nektre *ocitni pohujsljivci*, *plexarci*, *ponocni nepokojeaci*, zaničevavci cerkve in Božje službe, oskrunovavci praznikov in drugi, koliko duhovni zdihujejo zavoljo njih: „*ne bo dobro za nje*“.

Kteri store, de duhovni *salujejo*, tistim se bo ta žalost cakrat, gotovo tudi ze v tem zivljenju na njih lastne rame z vso tezo naslonila. Duhovna velikrat *rest zene*, de ne sme molčati, temuče mora svariti: hudovoljni clovek pa tej prvi žalosti masnika se britkejsi perdene in mu začne nasprot delati, se zaničevati, ako ni drugaci. Taka žalost Kristusoviga namestnika klče za maševanje v nebesa: on cloveku dobro zeli, bi rad resil njegovo duso in svojo lastno, ker ne sme k

grehu molčati; clovek v svoji hudovoljnosti pa nasprotva in poverne za dobro hudo. To bo nepremisljenimu cloveku enkrat hudo presedalo, zakaj v božji rop je persteto, ako kdo mašnika hudovoljno zaničuje, zasmehuje, preklinja, preganja, zoper njega krivične tožbe ima, ker vse to hudo zadene, ne toliko mašnika, ampak Jezusa, cigar je mašnik namestnik, in kteri se je močno zagrozil, rekoč: „*Mojih maziljencor se nikar ne dotikujte!*“ 1. Paral. 16, 22. S sv. oljem je namreč duhoven v Božjo službo odločen, pomaziljen, je Božji posvečeneec, in zato Boga samiga zadene, kar se njemu žaliga stori. Ravno za to beremo, de se David ni perderznil na Savla roke položiti, desiravno je vedil, de je hudobin in od Boga zaverzen, samo za to ne, ker je bil maziljenec Božji 1. Kr. 24, 7. Torej pravi sv. Izidor: „*Duhoven, ako tudi leno živi, in svoje madeše ima, je vender angel vsigamogocniga Gospoda, ker on službo Božje daritre opravlja, in za zveličanje dus ljubeznjivo skerbi*“. — Veliko zgledov bi vam zamogel iz s. pisma povedati, koga so si tisti nakopali, ki so se cez to dolžnost pregresili, ker pa ni casa k temu, vas samo oponim, de so bili Kore, Datan in Abiron od zemlje požerti, ker so se bili cez Mozesa, duhovna Gospodoviga, sperli. De bi kdo ne mislil, de je zdaj manjši greh, ako kdo zoper to dolžnost greši, nam zaterdi sv. Janez Zlatoust z reznimi besedami, rekoč: „*Po moji misli so tisti, kteri mašnike zaničujejo in kolnejo, veliko hudobnisi in zaslužijo veliko hujsi strahovanje, kakor Datan z vsimi svojimi*“.

Pa je tudi silo *nehvaležno*, ee se clovek do taciga, ki mu vse dobro hoče, nepriljudno ali celo sovražno obnaša in mu nasprotva. Zvestejšiga in resničnišiga prijatla nimajo verni na zemlji nobeniga, kot so njih duhovni. To se od tod vidi, de tudi razuzdani clovek v nesreči, ne pri razuzdanih tovarsih, ampak per duhovnih pomoči iše. Naj koga p. pri hudih in kuznih boleznih zapustijo tudi starsi, bratje, sestre in prijatli iz straha, de bi se boleznii ne nalezli, duhoven sam ga gotovo ne zapusti, temuče mu pride s sv. zakramenti v pomoč, ga spoveduje in se z njim perjazno pogovarja, kakor de bi ne bilo nič nevarnosti. Kterikrat duhoven sam per tem zivljenju ali saj zdravje zgubi, kar ste ze sami vidili. In to je nar veči ljubezin, kakor Kristus pravi: „*Večji ljubezni nima ubeden, kakor je ta, de kdo življenje za svoje prijatle da*“. Jan. 15, 13. Pa to se ni nar hujsi za duhovna, ampak nar hujsi je to, ker se mora *redno bati za zveličanje sebi zroccnih dus*. Če pride iz spovednice, ga skerbi, ee je prav svojo dolžnost spolnil: ee vidi svoje spovedence k Božji mizi perstopiti, ga skerbi, de bi kteri ne bil v smertnim grehu: — ee pride s priznice, ga skerbi, ee je prav ueil: ee merlicu mertvaski zvon zapoje, ga zaskerbi, ee ga je prav k smerti perpravil. Ko ljudje v cerkev gredo, ga skerbi, de bi kteri Božje hise ne oskrumili: ko gredo iz cerkve, ga skerbi, de bi po poti in doma Boga ne žalili. Kakor se pastir boji za svoje čede, tako se boje duhovni pastirji za verne kristjane, ki so jim zroccni, de bi se v kako pregreho ne zapletli.

Zato pravi sv. Krizostom vernim: „*Ti, moj kersanski brat, skerbis le sam za se; ko so tvoje reci poravnane, se ne zmenis za druge. Mašnik pa, naj za se se tako po čednostih živi, ne skerbi pa za tvoje in cele občine blagor, bo enkrat s hudobnisi v pekel sel. Velikrat se moš,*

ki sam za se brez madeža sivi, zavoljo ptujih grehov pogubi. Ker tedaj vidite veliko nevarnost, v kateri se mašnik znajde, skazujte se proti njemu dobrovoljne. To hoče tudi sv. Pavl, ker pravi: *„Spretniki prečujejo noči brez spanja iz tega mnogopomenljivega razloga, ker morajo za vas odgovor dajati“.*

Ker tedaj vidite, kakšno butaro duhoven na svojih ramah ima, in kakšnin odgovor ga per sodbi čaka, lahko previdite, de tudi mene skerbi, če ti dve leti, ko sim ko slab pomagavec, vas večkrat na priznici in v spovednici nekoliko malo pomagal učiti, nisim prav svojih dolžnost spolnil. Bil je sicer vselej namen, verne k takimu življenju spodbuditi, de bi bili srečni na telesu, še bolj srečni na duši; vender se bojim, de je veliko pomankljivega bilo, in de bi se pred tanko sodbo Božjo še več ne našlo. Zavoljo tega sim potrebin Božjiga usmiljenja in vaše molitve, za katero se vam perporočim.

Te vaše dušne pomoči sim tolikanj bolj potrebin, ker, desiravno nevredin, sim se vender po Božjim usmiljenju namenil, iti z nekterimi duhovnimi in drugimi tovarši druge ovce pomagat pasti, ki so černe na telesu, pa tudi v njih duši je temna noč, ako bi mogel unim 6 misionarjem, ki v tem zarašenim vinogradu že delajo, kej perpomoci, de bi se enkrat pri sodbi na zamurskih černih telesih bele kerstne oblačila lesketale. Te nesrečne ljudstva so v Afriki, deleč deleč čez morje nar bolj po tistih krajih, kjer opoldansko solnce naravnost dolji perpeka; so zamurci, različne farbe od nas, pa vender ravno tistiga rodu, od ravno tistiga očeta Adama, kakor mi; otroci in zarod nesrečniga Kama. Noctoviga sina so, ki je nekdej svojiga očeta Noeta zasramoval, in mu je Noe zavoljo tega prerokoval, de se mu bo hudo godilo, de bo strahovan v svojim zarodu, ker njegovi otroci bodo sužnji družih sinov, ki sta do očeta spoštovanje imele, in to se v resnici spolnuje še dandanašnji. Viditi je pa, de je čas peršel, ko bo Bog to ljudstvo iz dušne in telesne sužnosti rešil. Tega nesrečniga zapušeniga ljudstva je silo veliko, je veliko milijonov; na tanko se nobeden dozdej ni mogel zvediti ravno koliko? zakaj nekaj zavoljo velike vročine, nekaj zavoljo njih divjačnosti, tujiga jezika in družih zadržkov še niso zamogli olikani ljudje teh krajev povsod prehoditi. Od nas k njim priti, se mora iti čez jadransko ali terzaško, potlej čez srednje morje, pride se potem v Egipt — deželo, kamor sta bila mogla Jožef in Marija z Jezusam pred Herodovo grozovitostjo pobegniti, in kjer je Mozes v st. test. svoje velike čuda v prid Izraelcov delal: pelje se po tem po veliki reki Nilu, na kateri je bil Mozes kakor otročiček v bičnatim jerbašičku izveržen in po kraljevi hčeri otet, in katero je bil on potlej zavoljo Faraonove terdovratnosti s čudam v kri spremenil; popotva se na velbljudih (kamelah) skoz silno veliko pušavo veliko dni, v kateri ni družiga viditi, razun sinjih pečin in golih hribov po strani, in silnih kupeov peska pred seboj in krog sebe, kateri je pogosto od solnea razbeljen kakor žerjavica in marsikterokrat, ko ga veter zažene, vse popotnike zasuje. In ko se to premaga, se pride se le na prvo misionisko stajo, Hartum, mesto, ki je še pod turško oblastjo, in ki je le kakor šrediše ali vezilo med Evropo in med poslednjo stajo Gondokoro, ktera je še veliko dni dalje gori v deželi Bari, čisto med divjimi

zamurci, kateri se v svojim življenju in obnašanju večkrat skorej zverini blizajo.

To sim vam pa povedal, ne iz kaciga nečimurniga namena, ampak zato, de bi se tudi vi misiona z misionarji vred vdeležili, zlasti z molitevjo za te uboge zapušene ljudstva, in lahko tudi z djansko pomočjo. Za spreobrnjenje Amerike je Krajuska dežela več duhovnov in več druge pomoči dala, in to spreobrnjenje kaže, de bo scasama dognano. V spreobrnjenju zamurcov pa je viditi, de se hoče naša dežela še bolj vdeležiti, in zares bolj siga skorej ne more storiti, kakor je prizadevanje, nevercam k luči vere pripomoči. Vsak zamore v nekim pomenu misionar biti, ako p. k zamurski bratovšini pristopi, pri kateri se vsak dan očenaš, česena Marija v čast Matere Božje za spreobrnjenje zamurcov moli in se pristavi še zdihlječ: *O Marija, nebeska kraljica! prosi za uboge zamurce, de se z nami vred Božjiga kraljestva vdeležijo: in ob enim se vsak mesec 5 kr., ali 1 gld. na leto, za mision da. Kdor bi pa tudi tega ne premogel, vender zamore vsak dan, ali saj velikrat za spreobrnjenje tega naroda in za srečno delavnost duhovnov med njimi moliti. De se to tudi res godi, sim popolnoma prepričan, ker, odkar se je razglasilo, de sim se tudi jest namenil med zamurce v mision iti, ga ni bilo duceva, de bi ne bilo več velikoserčnih darov za mision perslo: kjer so pa tako dobrotne roke, so gotovo tudi dobrotne serca, in prepričan sim, de tudi brez molitve ni.*

In to je prav tako. Vesel bem in tudi vi bote veseli, ako mi Bog to neskončno milost dodeli, de bom vam per sodbi zamogel čedo zamurcov pokazati in vam reči: *Lejte, v malo letih sim jih perdobil, in tudi vi ste mi jih pomagali perdobiti. Bili so dobrovoljni in poslušljivi; ni mi jih bilo treba v cerkev goniti, kakor večkrat na Krajuskim, so sami radi hodili in Boga s svetim strahom molili, ko sim jim povedal, de Bog tako hoče imeti. Ni mi jih bilo treba pred pijančevanjem, plesam in hudobnimi družinami svariti, ker so sami bili trezni, in so se tega terdo derzali, kar kersanski nauk uči. Dosti je bilo, de sim jim rekel: Neskončno svetimu Bogu se vse gnusi, kar ni čisto, in skerbno so se varovali vsake nečistosti. — Zraven tega, ko bo teh veliko, kakor v Božjo milost upamo, že ob enajsti uri lepo z gnado oblečnik k Gospodovi večerji peršlo, se je pa močno bati, de bi njih veliko iz naših krajev ne perslo brez svatovskega oblačila. Marsikteri bo sodnji dan svojiga spovednika milo pogledoval, ali prekasno bo, ker duhoven mu porče: „Moj sin! moja hči! jest sim te prav učil, zakaj me nisi poslušal? zdaj ti ne morem več pomagati“. Lahko si mislite, kako močno bi mene serce bolelo, ako bi mogel kterimu teh, ki so k moji spovednici hodili, te žalostne besede spregovoriti. Zavoljo tega vse tiste, in tudi vse, kateri so kej mojiga nezmožniga nauka poslušali, ali slišijo, še zdaj nagovorim, de bi se spreobrneli, kateri niso spreobrneni, in de bi stanovitni ostali, kateri so v gnadi Božji, po milosti našiga Gospoda Jezusa Kristusa, in na prošnjo njegove čiste Matere Marije. Amen.*

Ogled po Slovenskim.

Družba svete Ursule na Stajarskim nam je poslala 45 gold. v terdnjakih in dvajsetih za odkupljenje zamurčeka, ki naj se zove: Maksimilian Celjanski. — Iz Brezliške fare na Gorenskim

smo pa prejeli 70 gold., de bi se odkupil zamurčik, kateri naj se imenuje: Avguštin Brezniški. Bog plati!

Od Savine 3. velikiga serpana. K—. Misionska družba pri sv. Jožefu je, kakor smo pretečeno spomlad v tem listu že omenili, to poletje svoje misionsko delo z božjo pomočjo perčela. Ako je že per misionu, ki so ga častiti gg. misionarji o binkoštnim času pri sv. Lenartu na Koroškem obhajali, kakor smo zvedili, sad gnade božje, po tej prelepi pobožnosti sprošene, očitno se razodeval; so našli vendar per sv. Benediktu v Slovenskih Goricah še vse bolj perpravno in dovzetno zemljo za evangelsko setev. Po načertu, od samiga svetiga Vincencia njegovim duhovnim sinam predpisanim, je terpel tudi ta mision, kakor zgorej omenjeni celih 14 dni in sicer od 26. rožnika do 10. maliga serpana. Povemo tukaj od tega misiona, kar smo po prijatlu, per misionu pričujočim, od njega zvedili. S pohvalo je v misel vzeli, de sta misionu že častita domača duhovna gospoda pot pridno perpravljala in farmane za njega užgala. Globoko v serce so šle besede, ktere so častiti domači g. fajmošter zbranimu ljudstvu govorili, prejden so misionarju gospod Zoharju stolo podali. „Okoli tavnent let je“, so rekli, „kar je v teh krajih luč sv. vere zasijala“. In ko so po tem važniši zgodbe sv. vere v teh krajih ob kratkim povzeli, so pristavili: „Ino zdaj teče že devetnajsto leto, kar vam jaz vaš dušni pastir besedo božjo oznanujem. Pogledjte moje sive lase; — glasno me opominjajo; de so dnevi mojiga življenja prešteti, de mi bo skorej stopiti pred sodnji stol Kristusov. De bi zamogel toliko ložej odgovor dati, sim hotel vse poskusiti, karkoli sim mislil, de bi zamoglo vam. ljubi farmani! v dušno zveličanje biti“. i. t. d. — Ker je farna cerkev premajhna, se je mision per prostorni, na prijaznim homcu ležeči, kakor nalaš v to perpravljani podružni cerkvi sv. treh kraljev obhajal. Ta cerkev sprejme, nar manj rečeno, do 5000 ljudi, in vendar je bila per več kakor per pol pridigah terdo natlačena, sme se pa reči, de se je per več pridigah število poslušavcov do 8000 naraslo. K spovednicam so ljudje tako derli, de, ako bi bila še enkrat toliko spovednikov, bi bili mende komej vsim postreči zamogli, in vendar je sploh dan na dan 12 do 15. nektere dni celo 20 do 25 mašnikov spovedovalo. Ljudje so prišli od blizo in od daleč, in, ker se je silno težko na versto prišlo, se jih je slišalo mnogo žalostno popraševati: „Gospod! ako zdajna versto ne pridem, kaj pa bo, ako poprej umerjem?“ Sploh so ljudje za greh imeli, misiona se ne vdeležiti; „zares“ pristavi pisavec, „missionska žetev, zlasti med Slovenci, je velika; o de bi le tudi Bogu dopadlo, po priprošnji sv. Vincencia že skorej več delavcov v njo poslati!“ Ni se neki bilo moč solz zadržati, ako se je vidilo in slišalo, kako so ljudje per spovednicah na glas jokali in zdihovali; in nar bolj oterpnjeno serce bi se moglo raztajati, kadar je per pridigi več kakor 5000 ljudi na kolenih klečalo, z obrazi skorej do tal perpognjenimi, na glas jokalo in z glasno besedo kerstno obljubo ponavljalo. Sosebno lepe so neki bile procesije, kakor tudi slovesno obhajilo otrok in potem še zlasti poslednje splošno obhajilo. Lepo so hvaležni farmani 11. maliga serpana od gg. misionarjev slovo vzeli, v tem ko je še ta dan ljudi toliko za spoved bilo, de jim 7 duhovnov ni moglo zado-titi. Pa tudi misionarji so se vidno ginjeni in s hvaležnim sercam do Boga za tolike duhovne tolažbe od sv. Benedikta ločili, in v duhu veseli in zdravi prijazni griček sv. Jožefa dospeli, ter pravijo, de tega perviga misiona na Slovenskim nikdar pozabili ne bodo.

Kje vse de bojo misionarji še to leto misione ob-

hajali, ne vemo, za gotovo pa se govori, de bo do prihodnji mesec sami milostljivi knez in škof še z nekterimi drugimi duhovni v Starim Tergu per Slovenogradcu skoz 8 dni mision obhajali. Tudi še zvemo, de je misionska cerkev pri sv. Jožefu, večidel po dobrotnikih, še misionarjem neznanih, več noviga kinča dobila, med tem zlasti dve lepi podobi presvetih serc Jezusa in Marie, lep nov križev pot, per kteriga blagoslovljenju so častiti g. Marka Glaser, fajmošter pri sv. Petru blizo Maribora, misionske družbe sosebni dobrotnik, izverstno pridigo imeli, kako naj bi si kristjani prizadevali, terpljenje in odrešenje Jezusa Kristusa po zakramentu sv. pokore si osvojiti in svoje grehe po spokornim prenišljevanju sv. križeviga pota očiševati, in razun tega že popolno zdelan lep oltar sv. bratov Cirila in Metoda.

Ker že ravno od novih cerkvenih lepotij govorimo, naj še v misel vzamemo novo lepo delo, našiga slovito znaniga slovenskiga podebarja Matevža Tomca, kteriga smo pretečeno nedeljo z veseljem in posebno zadovoljnostjo ogledovali. Napravlil je namreč za gotovo ne presiljeno ceno dva nova stranska altarja za farno cerkev v Šent-Pavlu, ktera so pretečeno nedeljo častiti gospod Brašlovški dekan vpričo velike množice ljudstva slovesno blagosloveli, in z navadno perserčno besedo po zgledu svetnikov, ktere lepe nove podobe predočitujejo, poslušavce napeljevali in učili, se ne polakniti minljivih dobrot in goljuživiga bliša tega sveta, temuč po zgledu teh svetnikov s sercam vse posvetno ljubezni očišenim, neprenehama hrepeneti in neutrudeno iskati le tistiga bisera, od kteriga Jezus pravi, de, ko ga je kupec našel, je v velikim veselju urno šel, prodal vse, kar je imel, in kupil tisti biser; ta biser pa je — nebeško kraljestvo, kteriga so srečno našli svetniki in svetnice tukej predpostavljeni, v kteriga posestvu se zdaj radujejo od vekomaj do vekomaj in s svojim zgledam in s svojimi priprošnjami tudi naš vabijo, nasledovati njih stopinje. — Tudi pasar in zlatar Matevž Šrajner iz Ljubljane je lepoto novih oltarjev s prav lepimi novimi in prav po ceni zdelanimi svečniki povzdignil. Zamolčati pa tudi ne moremo in ne smemo pobožniga obnašanja poljskih vojsakov polka „Rosbah“, ki so po Savinski dolini zdaj vseljeni, kteriga so s svojimi častniki vred per tej cerkveni svečanosti še drugim ljudem v zgled na znanje dali.

V god sv. Jakopa so zapustili častiti gospod Janez Tancer, kaplan v Brašlovčah, našo škofijo, ter od farmanov zavolj gorečnosti v raznih pastirskih opravilih, mnogo obžalovani se skoz Dunaj, Prago in Hamburg v severno Ameriko podali, kjer želijo kakor misionar v „Vincenes Indiana“ svoje življenje Kristusu posvetiti. Ako se pomisli, de postavim ta edina škofija blezo toliko prostora obseže, kakor vse Štajersko, Krajsko, Koroško, Zgornje in Spodnje Avstrijsko, in vendar še 40 katoliških mašnikov nima, akoravno število, se ve de daleč raztresenih, katoličanov nad 700,000 nanese; se razumi, kako dobro delo stori duhoven, kateri sam sebe zatajivši zapusti domovino in gre iskat ubogih ovčic, ki lačne in žejne hrepene po duhovni hrani, ktere obilnost je mnogoterim kristjanam naših krajev že zopern, in kako dolžni smo Boga prositi, de bi v sercu veliko duhovnov enake želje po visokim poklicu misionstva obudil.

Milli darovi.

Za afrikanski mision: Gosp. Elizabeta Margareter v Ljubljani en lep altarni pert, 2 svetilnika in 1 zvončni ročnik.